

Кентаврите, или съчетанието на полезното с приятното

Абе не е точно това, което си мислите, или е, но предстои да се убедите. Засега си представете изумруден остров, с коралов риф, осигуряващ на острова бели пясъчни дюни (в които местното население закопаваше понякога праз!), с разкошни гори, където рястаха шикалки, от които се произвеждаше прочуто мастило за перата, изпускувани от разни творчески личности направо от гнездящите по палмите близки роднини на птеродактилите (защото времената за които говорим са приказни, и естествено тогава, когато имало едно време, а не в сегашната криза, когато и време няма!). Птеродактилите гнездяха по палмите, между които не се люлееха хамаци, защото копитата на островитяните се заплитаха в очите на мрежите дори когато те ходеха на риболов, камо ли да се опитват да ги простират хоризонтално. Между птеродактилите и местните жители се беше установила хармония, тъй като първите не стъпваха на земята, а вторите не се качваха по палмите, защото вече бяха изобретили дългите пръчки за сваляне на нужното количество кокосови орехи и птеродактилски яйца без особено налягане.

Кентавърът Пешо (кръстен на баба си ПешА, която умираше да се разхожда, до изтриване на копитата си, и никога не било ясно на мъжа и защо всичките му жребчета били все с различен цвят на гривата, а някои и на останалия космен покров, но това е тема за друга приказка), та кентавърът Пешо този ден стана рано и отиде да провери дали течението между островите на архипелага не е довлякло нещо полезно заедно с прилива. Както се оказа впоследствие, той не бе станал достатъчно рано, но за началото на нашия разказ това няма голямо значение. Само за Пешо, така де.

На Трета Дюна направо да сухия пясък лежеше някакво непознато създание. Вероятно морето го беше изхвърлило, защото то наистина на нищо не приличаше. По-точно приличаше на кентавърка в горната си част, даже си имаше едни много графично изразени атрибути във формата на глаголическа буква „В”, която Пешо беше виждал в пророческите си видения, защото като всички останали кентаври той можеше да вижда бъдещето. Това, че вътрешното му зрение му се нуждеше от очила, още не му беше ясно, затова пък външното си беше съвсем на място. Той подгъна предните си крака и погали един от атрибутите. За това получи страхотен плясък по лявата ръка, защото създанието вече беше отворило очи, сини като морето, обкръжаващо островите, и значително по-хладни. Атрибутите се люшнаха, горната част застана малко като една кула в един град, където някакъв италианец хвърляше разни топчета, това Пешо също го виждаше, но нямаше думи за него. Той примигна и вежливо запита:

- А ти какво си?
- Антроположка! – тросна се създанието. – И само да докопам оная Вещица, която ми пробута неправилно програмиран хронометър! Аз трябваше да съм навреме да видя грандиозни битки на фона на величествени демократични центрове, затова говоря гръцки! Вместо това отварям очи и какво виждам!
- Пешо! Казвам се Пешо и за пръв път виждам Антроположка! Какви изящни копитца, съвсем като ръце, не е ли неудобно да ходите с тях? – в погледа му се четеше съчувствие.

Антроположката Ванче не беше чак толкова асоциална, колкото се показва в началото. Тя мигновено оцени ситуацията и пусна в ход едно от най-силните оръжия на двухиксовите хромозомни. Две кристално бистри сълзи се търкулнаха изпод половинметровите добре залепени мигли.

- Ужасно е неудобно! Особено по горещия пясък! Но ако искам да видя няколко пеперуди, ще се наложи да изтърпя няколко ... неудобства... – Школската програма на Ванчето включваше разни френски пилоти, които пишеха приказки и сами си рисуваха илюстрациите. – Така ми е жал, че няма да видя целия ваш прекрасен остров... – още две сълзи се търкулнаха и намокриха основателно това, което минаваше за бански костюм там, откъдето беше долетяло приказното създание.
- Ах, ако бях един истински Уолтър Райли, да можех да постеля пелерината си под копитцата ви, но за жалост нямам пелерина. Какво да правя? – Пешо се напрегна да получи видение, но това не ставаше по поръчка. Антроположката се разчувства, за щастие не като Кралица Елизабет Първа, но благодари и предложи да опитат друга поза. Пешо първоначално беше крайно учуден, но това беше не защото нямаше въображение и не беше чел разни трактати по въпроса, а понеже на острова нямаше други антроположки и позата беше невиджана дотогава.

Пешо и Ванчето се върнаха в Пешовата квартира едва по икиндия. Пешо още живееше с майка си, баща си и седемнайсетте си братя и сестри, защото това улесняваше събирането на сеното и готвенето на обяда. Когато по-възрастните кентаври дойдоха, Ванчето вече беше застанала права до масата – първо, защото столове така или иначе нямаше, второ - масата беше пригодена за кентаври и на съответната височина. Чинията и идваше малко близо до брадичката, но тя беше закусвала много отдавна и няколкото банана, които Пешо и поднесе като изненада по пътя, се бяха оказали зелени. Старата кобила я изгледа с недобро око.

- Пешо, можеше да кажеш, маме, че ще имаме гости! То все щях да накарам някоя от снахите да свари боба с някакви треви, както го префърцунват онези недорасляци от Малко Пони. Тази ми се вижда малка дори за техните, без обиди.
- Не прилича да е от Малко Пони, те там нямат къдравки и руси! – рече неразумно Пешовият брат, защото майка му веднага го цапна през устата.
- Като съм ти казала копитото ти да не стъпва там, откъде знаеш?
- Ами виж сама, тя малко...

Кобилата бързо заобиколи масата и изцвили неодобрително. Междувременно Ванчето хапваше боба със страшна скорост. Имаше някои неща, които дамските организми се научаваха да разпознават още от времето на Инфузория Чехълче.

- Ми тя няма задна част, бе сине! Веднага да я върнеш! И копитата и никакви!

Пешо не беше внук на баба си просто така. Още повече, той беше имал възможност да огледа въпросните копитца отблизо докато Антроположката му седеше на онази сгъвка малко зад предните копита. Той никога не беше виждал червени нокти и беше сигурен, че това е Знак Свише.

Кентавърът тропна с копито:

- Няма пък да я връщам! Аз пръв си я намерих!

- Тогава се пръждосвай там, където си си я намерил!
- Ама ще си взема кристалната топка, и кристалната чашка, и кристалния череп и ...
- И каквото си искаш, но до довечера да те няма, това да ти е кристално ясно!
- Антри, отиваме да живеем при русалките! – Ванчето закима в знак на съгласие, защото знаеше, че с пълна уста не се говори, а и обичаше риба така или иначе. От палмата един от птеродактилите изграчи „Кентавърът е голям, той знае!” Пешовата майка метна по летящия капацитет един кокосов орех.

На следваща сутрин Ванчето се събуди рано, измъкна се от топлото сено и се добра до скритата в шубраците времева капсула. Намери далекоозвучителя и разказа на гаджето си за премеждията си. След като Йоанис се насмя, той обеща да дойде до обед, защото спасителната операция изисквала подготовка. Ванчето успокоено се върна да си доспи в сеното.

Нечия мокра ръчичка я разтърсваше и Ванчето отвори очи. Над нея се беше склонила прелестна руса главица с бледосини очи, коралови устни и мокро носле. Ръчичката имаше остатъчни ципи между пръстчетата, но иначе беше доста далеч от обикновена перка.

- Ставай, идва приливът! Пешо ти е постлал където е свикнал, но ти като си нямаш опашка, аз не зная дали можеш да плуваш.
- Мога да плувам, ама не чак толкова, - Ванчето изгледа мощната сребриста опашка. – Ти коя си?
- На Пешо гаджето. Той затова те доведе тук, иначе онази кобила майка му не го пускаше преди. Ние сме ти страшно благодарни и двамата. Надяваме се, че няма да се обидиш!

Ванчето започна да се разсънва съвсем. За това спомагаше и подгизналото сено. Русалката правилно беше оценила прилива, но какво още може да се очаква от създаване, което прекарва живота си на мокро. Заедно със учудването, у Ванчето се събуди антроположкият инстинкт.

- Не се обиждам. Радвам се за вас, само че ми се струват малко, абе физиологично неподходяща двойка. Вие, тъъ, как, тъъ...
- О, не се притеснявай, за истинските чувства прегради няма! Вече сме договорили една трансформация с на тати хирургическата вещица. Страхотна е, такива генни мутации прави, акъла ще ти вземе, ако искаш, мога да те заведа. Пешо си е избрал една форма, в която има и конска част, и опашка! – русалката и намигна весело. – Ела да плуваме!

Когато Йоанис се появи, първото, което му се наложи, беше да се ощице, при това доста силно. Недалеч от брега плаваше добре завързан сал, на който имаше раковини с морско вино и разни деликатеси, които кентавърът Пешо печеше на решетката на Ванчения хрономобил последен модел над огъня на синхрофазотронните двигатели включени на първа предавка. Във водата до сала се плацикаха ухилени до ушите Ванчето както майка и я беше родила (само дето ноктите и

сега бяха лакирани), и някаква девица, чиито руси коси покриваха интересни атрибути, но атрибутите съответстващи на глаголическата буква „Д“ бяха покрити със сребристи люспи. Един птеродактил опаковаше нещо в палмови листа, като използваше за връзки няколко оробураса. Кентавърът помахаше с ръка и попита дали гостът си иска скумрията по-препечена. Тъй като беше добре възпитан, Йоанис благодари, но намекна, че би било добре да побързат, връчи подаръка на Пешо и се опита да извлече развеселеното от виното Ванче на сухо. Тя първо се запрегръща с русалката, после с кентавъра, най-накрая гушна и птеродактила, взе си пакета, като не забрави да пусне оробурасите, за да не се нарушава екологическото равновесие и ритна хрономобила си пътьом. Йоанис се ощипа още веднъж, седна на кърмата и завърза на Ванчето коланчето, защото беше грижовен момък по рождение.

Така завърши една несъстояла се антроположка експедиция. Всички участници в събитието останаха доволни. Юздата, която Йоанис беше донесъл на Пешо, се оказа изключително полезна, защото въпреки големите хвалби на русалката, вещицата беше огелпила заклинанието и кентавърът се превърна в съответстващо по размер морско конче, което неизказано зарадва русалката, защото така видовете им бяха значително по-подходящи физиологично. Пешо се радваше, че повече няма да има вземане-даване с твърдите копита на майка си, която определено предпочиташе възпитателния стил на Макаренко пред този на Монтесори. Ванчето намери в пакета от русалката няколко килограма изумителни бисери, продаде един на аукцион, купи на Йоанис хроноферари, а с останалите пари отвори бижутериен магазин. Единствените недоволни бяха едни археолози от средните векове, които на един остров бяха намерили следи от някакво племе, чиито погребални обряди всяваха ужас и у най-обръгналите участници в експедиции. Племето беше погребвало съродичите си заедно с техните коне, но доста странно – горната част на роднината беше съчленена с долната половина на коня му. Няколко погребения бяха още по-странни, там човешката част беше съчленена с огромна риба. Един от видните историци, които разработваха находката, написа тритомник за ритуалите на племето. В неговата трактовка островитяните се подозираха в ритуално използване и изгаряне на долните части на хората и горните части на животното, със съответните диаграми, с рисунки, показващи обезлесяването на острова поради необходимостта от дървен материал за погребални пирамиди и прочие, и прочие догадки и хипотези, нито едно от които не можеше да обясни защо мумифицираната глава на един от хората-риби имаше още хриле... Но за това са и археолозите, да ви разказват небивалици...